

Na pragu smo 32. Olimpijskih igrada koje će od 23. jula do 08. avgusta 2021. nositi zvanični naziv „Tokio 2020“. Žolt Pete, Marko Jevtović i Dimitrije Levajac čine srpsku trojku koja će na stonoteniskom olimpijskom turniru braniti boje naše zemlje. Njihov trener Miloš Đukuć veruje u ove momke, a Aleksandar Karakašević, predsednik Stonoteniskog saveza Srbije kaže da možda nije najvažnije osvojiti medalju, već ostaviti srce na terenu.

Stoni tenis je bio trofejni sport bivše Jugoslavije. Na šesnaestom, poslednjem učešću stonotenisera pod zastavom te zemlje, na OI u Seulu 1988. Ilija Lupulesku i Zoran Primorac su osvojili srebro, a par Jasna Fazlagić i Gordana Pekučin bronz u ženskoj konkurenciji.

Dosta mlađi Aleksandar Karakašević, sin poznatog stonoteniskog asa Milivoja Karakaševića, predstavljao je Srbiju i Crnu Goru, odnosno Srbiju na OI 2004, 2008, 2012, 2016. godine. Četiri puta je, zajedno sa litvanskom stonoteniserkom Rutom Paskausiene, bio evropski šampion u konkurenciji mešovitih parova. Na Evropskom prvenstvu 2011. godine u Gdanjsku osvojio je bronzanu medalju u pojedinačnoj konkurenciji, kao i bronzanu medalju u konkurenciji dublova, zajedno sa Slovencem Bojanom Tokićem. Osvajanjem zlatne medalje u miksu na EP u Beogradu 2007. pokazao je svoj raskošni talenat i da može da odgovori na pritisak, a ulazak u četvrtfinale u paru sa Slobodanom Grujićem na EP u Sankt Peterburgu sledeće godine, bio je najbliži broju 1 dublova na svetu.

- Stoni tenis je surov sport, kao i tenis. Tu se greška ne praša. Ko izgubi nema popravni i napušta turnir. Ali sami smo birali da se njime bavimo. Kvalifikacija na OI, među 16 najboljih na svetu, je iz mog ugla ravna osvajanju srebrne medalje na istom turniru. Ova ekipa je miks iskustva i mladosti i smatram to njenom prednošću - kaže Karakašević, i nastavlja:

- Bog nas je pogledao kada se pojavio Dimitrije Levajac. Stava sam da uvek treba da igraju najjači i tako će biti dok se ja pitam, a ne najmlađi ili birani po nekom drugom kriterijumu. Ova ekipa ne bi otišla na kvalifikacije i OI da nismo tako razmišljali. Imamo sjajne devojke, među 16 na EP. Imamo neku perspektivu da pomognemo tu decu, da im olakšamo treninge i uslove života, i to je moja misija dok sam na ovoj fnciji. Da decu od 8 -14 godina „poguramo“ i nađemo 10 igrača: pet u muškoj i pet u ženskoj konkurenciji, da u njih uložimo maksimum i pokušamo da napravimo igrače kao što smo to radili nekada. Stalno se vraćamo na ono staro. U SFR Jugoslaviji smo imali malo reprezentativaca - Šurbeka, Stipančića. Niko nije bio iz Srbije. Imali smo mog oca, posle Jevtovića i mene iz Beograda, Zorana Kalinića, Iliju Lupuleskua. Hrvatska je imala jaču stonotenisku tradiciju, danas su tu gde i mi. Možda imaju bolju ekipu po imenima, Slovenija je možda trenutno najjača u regionu. Iako smo svi u problemu, u smislu šta ćemo sutra, ali čak tri ekipe iz SFR Jugoslavije od sedam iz Evrope, idu u Tokio, što je samo po sebi fantastično.

Šta uraditi da spremniji dočekamo OI u Parizu 2024? Predsednik je pesimista i tvrdi da ćemo za 10 - 12 godina imati još manje sportista nego danas. Pri tom, ne misli samo na stoni tenis. Voleo bi da greši. Nema ni dece. A i ona koja su u sportu, drugačije grade odnos prema igri nego što je bilo nekada. Poredi Čoku i Sentu, rasadnike mladih stonotenisera pre 30 - 40 godina, kada su izbacivali po 5 - 10 dobrih igračica u pet godina. Tada se u prvi razred u tim mestima upisivalo po 120 učenika, danas samo pet.

Po njegovim rečima danas se ta oseka novih, mladih sportista ne oseća toliko, jer npr. u stonom tenisu vrhunsku formu je moguće održavati i sa 40 godina. Najbolji primer za to je višestruki svetski šampion, Nemač Timo Bol.

- Godine nisu presudne, posebno u stonom tenisu gde treba snaga, ali i tehnika. Pre svega, treba da znaš da igraš. Ali, kod nas u Srbiji je sport sa strane i bojim se iskreno da smo sve tanji i tanji. Da su mladi motorički slabije razvijeni. O motivaciji i da ne govorimo - smatra Aleksandar Karakašević, četverostruki evropski prvak u miksu.

